

Rapport

Publicatiedatum

30 juli 2014

Rapportnummer

2014/062

Rapport

Rapport naar aanleiding van een klacht over de regionale politie-eenheid Den Haag.

Datum: 23 juli 2014

Rapportnummer Nationale ombudsman: 2014/062

Rapportnummer Kinderombudsman: KOM007/2014

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat de politie op 29 december 2012 zijn woning is binnengetrepen zonder dat toestemming is gevraagd en gekregen van zijn zoon die alleen thuis was. Daarnaast is verzoeker van mening dat zijn dertienjarige zoon mede gezien zijn leeftijd sowieso niet bij machte was om deze toestemming te geven. Ook stelt verzoeker dat de politie geen machtiging tot binnentreden heeft getoond.

Bevindingen

Algemeen

1. De politie ging op 29 december 2012 bij verzoeker thuis langs, omdat verzoekers dertienjarige zoon volgens de politie vuurwerk aan het afsteken was in de tuin terwijl dit nog niet was toegestaan. De zoon was op dat moment alleen thuis met twee vriendjes. Nadat de zoon de voordeur had opengedaan voor de politie, liep de politie door de woning naar de tuin. Daar sprak de politie met de zoon en zijn vriendjes over het te vroeg afsteken van vuurwerk. Vervolgens ging de politie de woning weer binnen en op weg naar buiten zag zij een (vuistvuur)wapen liggen. De politie vroeg toen (onder andere) aan verzoekers zoon of er nog meer wapens waren. Nadat de zoon hierop had gereageerd, nam de politie contact op met de hulpofficier van justitie in verband met het in beslag nemen van (een) wapen(s) en het regelen van een machtiging tot binnentreden. Op enig moment kwamen verzoeker en zijn vriendin bij de woning aan. Uiteindelijk werd verzoeker aangehouden en overgebracht naar het politiebureau.

Bevindingen

Informatie verstrekt door verzoekers zoon

2. Verzoekers zoon heeft aangegeven dat er werd aangebeld en hij politie voor de deur zag staan. De politie bonkte volgens de zoon op de deur en schreeuwde ettertjes door de brievenbus. De zoon stelt dat hij heel erg in paniek raakte. De zoon wilde eerst wachten tot zijn vader thuis was, maar toen begon de politie door de brievenbus te schreeuwen. De zoon denkt dat hij de voordeur heeft opengedaan uit angst. Volgens de zoon liep de politie meteen naar binnen toen hij de voordeur opendeed. Toen de politie naar binnen liep, ging de zoon aan de kant. De zoon stelt dat de politie niet aan hem heeft gevraagd of zij binnen mocht komen. Ook stelt de zoon dat hij nooit toestemming heeft gegeven aan de politie om binnen te komen. Volgens de zoon vroeg de politie aan de deur wel of er iemand thuis was. Verder stelt de zoon dat hij niet wist dat hij had kunnen weigeren de politie binnen te laten. Nadat de politie een wapen in de woning had zien liggen, vroeg de politie aan de zoon: hebben jullie nog meer? Ook vroeg de politie wat de zoon wist over het wapen. Volgens de zoon heeft hij aangegeven dat het wapen van zijn vader was. De zoon had het idee dat hij antwoord moest geven op deze vraag van de politie.

Informatie verstrekt door verzoekers vriendin

3. Verzoekers vriendin heeft aangegeven dat toen zij en verzoeker aankwamen bij de woning, de zoon overstuur was. Nadat verzoeker naar het politiebureau was gebracht, kwamen er volgens de vriendin meer politieambtenaren en begonnen zij wapens uit de woning te halen. Zij woont niet in verzoekers woning, maar zij vond het raar wat de politie deed. Daarom zei verzoekers vriendin tegen de politie dat zij geen papier had gezien waaruit bleek dat de politie het huis in mocht. De politie antwoordde volgens de vriendin dat dit papier in de auto lag. De vriendin stelt dat de politie daarna niets meer over de machtiging heeft gezegd. De vriendin heeft hier ook niet meer naar gevraagd. Zij stelt dat zij dacht: het zal wel. Volgens verzoekers vriendin heeft de politie haar geen machtiging tot binnentreden getoond.

Visie verzoeker

4. Verzoeker stelt dat hij op 29 december 2012 werd gebeld door een buurvrouw en zij vertelde dat er politie in de straat was en zijn zoon samen met vriendjes vuurwerk afstak bij zijn woning. Vervolgens heeft verzoeker zijn zoon gebeld en gezegd dat als hij vuurwerk aan het afsteken was, hij daar mee moest stoppen en naar binnen moest gaan. Verzoeker stelt dat zijn zoon en de vriendjes de politie niet hebben gezien toen zij in de tuin waren. Ook stelt verzoeker dat hij zijn zoon uitdrukkelijk had verboden om tijdens zijn afwezigheid de deur open te doen. Verzoeker is van mening dat uit de omstandigheid dat zijn zoon toch de voordeur heeft opengedaan blijkt dat hij geïntimideerd was door de politie. Volgens verzoeker heeft zijn zoon de politie geen toestemming gegeven om de woning binnen te gaan.

5. Verzoeker is van mening dat de politie ten onrechte de inschatting heeft gemaakt dat zijn zoon in staat was om toestemming te geven voor het binnentreden in de woning. Volgens verzoeker was zijn zoon heel erg bang voor en geïntimideerd door de politie. Verzoeker stelt dat als de politie wel aan zijn zoon had gevraagd of zij binnen mocht komen, zijn zoon dan had geantwoord dat zijn vader zo thuis zou komen en de politie dus maar even zou moeten wachten. Verzoeker begrijpt niet waarom de politie niet tegen zijn zoon heeft gezegd dat hij kon weigeren om de politie binnen te laten. Verzoeker vindt dat dertien jaar sowieso te jong is om toestemming te geven voor het betreden van een woning. Verder heeft verzoeker gesteld dat zijn zoon niet volwassen genoeg is om dit soort beslissingen te nemen. Verzoeker is van mening dat de politie zijn zoon ook in de deuropening had

kunnen aanspreken op het afsteken van vuurwerk. Volgens verzoeker was het niet nodig hiervoor de woning binnen te gaan.

6. Ten aanzien van de machtiging tot binnentreden heeft verzoeker het volgende opgemerkt. Verzoeker heeft aangegeven dat de politie stelt dat de politieauto die verzoeker naar het politiebureau heeft gebracht ook de machtiging tot binnentreden kwam brengen. Verzoeker is van mening dat de politie hem dan de machtiging had kunnen tonen voordat hij naar het politiebureau werd gebracht. In dit verband merkt verzoeker op dat toen hij bij de woning aankwam hij de politie direct vroeg of zij de bevoegdheid wel had om zijn woning te betreden.

Informatie verstrekt door de betrokken politieambtenaren K. en S.

7. Betrokken politieambtenaar K. heeft aangegeven dat hij drie jongens vuurwerk zag afsteken in verzoekers tuin. K. stelt dat hij en zijn collega S. riepen: politie en staan blijven. Volgens K. zagen de jongens hem en S. en gingen de jongens vervolgens de woning in. Daarna is K. omgelopen en heeft hij aangebeld. Volgens K. werd er niet opengedaan. K. heeft door de brievenbus gekeken en zag binnen een jongen staan. K. riep: politie, opendoen. Volgens K. riep hij dit krachtig, omdat de jongens de woning in waren gevluht en hij met ze in gesprek wilde. K. stelt dat hij geen etters heeft geroepen. K. heeft aangegeven dat het zou kunnen dat hij op de deur heeft gebonkt. Toen verzoekers zoon de voordeur opendeed vroeg K. of hij daar thuis hoorde. De zoon zei: ja ik woon hier. K. heeft aangegeven dat hij de zoon ook heeft gevraagd of zijn ouders thuis waren. Volgens K. zei de zoon dat zijn vader boodschappen aan het doen was. K. stelt dat hij vervolgens tegen de zoon heeft gezegd dat hij met hem in gesprek wilde en hij aan de zoon vroeg of hij binnen mocht komen. K. en S. dachten dat de zoon 13 of 14 jaar oud was. Volgens K. zei de zoon: kom binnen en stapte hij opzij. K. stelt dat de zoon door opzij te stappen ook lichamelijk aangaf dat hij binnen mocht komen.

8. Volgens S. hebben hij en K. duidelijk en meerdere keren aan de zoon gevraagd of zij door de woning naar de tuin mochten. S. stelt dat zij ook hebben gevraagd of de zoon het zeker wist. Volgens S. gaf de zoon duidelijk antwoord. S. stelt dat de zoon toestemming heeft gegeven voor het binnentreden. Volgens K. en S. kwam de zoon betrappt over. K. stelt dat de zoon zijn vragen gewoon beantwoordde en hij normale antwoorden gaf. Ook kwam de zoon volgens K. normaal over en voerde hij echt een gesprek met de zoon. K. stelt dat hij bij het bepalen of een minderjarige toestemming kan geven voor het binnentreden kijkt naar de leeftijd en geestesgesteldheid. Ook kijkt K. of je in gesprek kunt met iemand en hoe iemand reageert op vragen. K. stelt dat de politie ook een minderjarige om toestemming mag vragen voor het binnentreden. De politie toetst dan of de minderjarige de beslissing voldoende kan nemen. K. stelt dat als hij inschat dat hij toestemming kan vragen, hij niet ook nog eens hoeft aan te geven dat de minderjarige kan weigeren om toestemming te geven. K. wilde de woning in, omdat hij naar de tuin wilde waar het vuurwerk was afgestoken. K. wilde met de drie jongens tegelijk spreken en dat ging lastig in de deuropening. Verder wilde K. voorkomen dat burens konden meeluisteren met het gesprek. Daarnaast heeft K. aangegeven dat hij de brand- en schroeiplekken in de tuin wilde zien in verband met brandgevaar. S. stelt dat het gesprek met de zoon ook bij de voordeur had gekund, maar hij in de tuin wilde kijken of het om heel veel vuurwerk ging en of er misschien illegaal vuurwerk bij zat.

9. Nadat K. en S. een wapen in de woning hadden zien liggen, heeft K. de zoon gevraagd of er nog meer wapens waren. Volgens K. zei de zoon: ja en gaf hij aan waar nog een wapen lag. Dat was voor K. reden om te beslissen dat hij de spullen in beslag wilde nemen. K. stelt dat hij de zoon vervolgens

niets meer heeft gevraagd over de wapens en hij de hulpofficier van justitie heeft gebeld, omdat hij een machtiging tot binnentreden wilde. K. wilde niets met de machtiging ten aanzien van de zoon, omdat hij minderjarig was. Volgens S. heeft K. aan de zoon gevraagd of het wapen echt was, van wie het was, of hij eraan had gezeten en of er nog meer wapens waren. S. stelt dat de zoon aangaf dat er nog meer wapens waren. S. denkt dat de zoon de consequenties van zijn antwoord over de wapens niet kon overzien; hij praatte heel makkelijk over wapens.

10. K. heeft tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman en op verschillende momenten tijdens de interne klachtbehandeling aangegeven dat de machtiging tot binnentreden werd gebracht nadat verzoeker naar het politiebureau was gebracht. K. stelt dat hij aan verzoekers vriendin heeft gevraagd of zij in de woning woonde of daar stond ingeschreven. De vriendin zei dat zij hier niet woonde en niet stond ingeschreven. Volgens K. betekende dit dat hij de vriendin geen uitleg hoefde te geven. K. stelt dat hij toch met haar in gesprek is gegaan. K. stelt verder dat hij de machtiging met de vriendin heeft doorgenomen en dat hij haar hier uitleg over heeft gegeven. Volgens K. heeft hij hier ruim tien minuten met de vriendin over gesproken. S. heeft aangegeven dat in zijn beleving de machtiging tot binnentreden werd gebracht met de politieauto waarmee verzoeker vervolgens naar het politiebureau werd gebracht. S. heeft gezien dat K. de machtiging doornam met verzoekers vriendin.

Visie politiechef

11. De politiechef stelt dat hij geen aanwijzingen heeft dat de politie geen toestemming aan verzoekers zoon heeft gevraagd voor het binnentreden. Volgens de politiechef duidde de reactie van de zoon en zijn vriendjes erop dat zij snaptten waarom de politie er was en waarom de politie vragen stelde. De jongens liepen namelijk mee naar de tuin en gaven rustig antwoord op de door de politie gestelde vragen. Verder stelt de politiechef dat minderjarige bewoners toestemming kunnen geven voor het binnentreden. De toestemming van een minderjarige mag volgens de politiechef alleen als rechtsgeldig worden beschouwd als blijkt dat de minderjarige voldoende inzicht in de situatie heeft. Volgens de politiechef gaf verzoekers zoon er voldoende blijk van te begrijpen wat van hem werd gevraagd. Ook is de politiechef van mening dat bleek dat de zoon, gelet op zijn leeftijd en de door hem gegeven antwoorden, voldoende inzicht in de situatie had. De politiechef is van mening dat er voldoende redenen waren om het gesprek niet bij de voordeur, maar in de woning of in de tuin te voeren. Ook heeft hij aangegeven dat het ongebruikelijk is om een gesprek bij de voordeur te voeren. Verder stelt de politiechef dat verzoeker op straat is aangehouden en direct door een andere eenheid was meegenomen. Daarom is de machtiging tot binnentreden niet aan hem getoond. Later is deze machtiging wel aan zijn vriendin getoond, aldus de politiechef. De politiechef acht de klacht van verzoeker ongegrond.

12. Naar aanleiding van het onderzoek heeft de Nationale ombudsman een kopie van de machtiging tot binnentreden en een kopie van het proces-verbaal van binnentreden van 30 december 2012 ontvangen. In dit proces-verbaal is vermeld dat een schriftelijk verslag van binnentreden aan verzoeker werd verzonden op 30 december 2012.

Beoordeling

Behoorlijkheidsnorm

13. Het is een vereiste van behoorlijk overheidsoptreden dat grondrechten worden gerespecteerd. Het huisrecht vindt bescherming in verdragen en de Grondwet. Dit recht houdt onder andere in dat de politie buiten de bij of krachtens de wet bepaalde gevallen niet zonder toestemming van de bewoner of een machtiging van een (hulp)officier van justitie een woning mag betreden (zie Achtergrond).

Kinderrechtennorm

14. Uit het Verdrag inzake de Rechten van het Kind volgt dat bij iedere beslissing die een kind raakt, zijn of haar belangen afgewogen dienen te worden. Het feit dat men van doen heeft met een minderjarige kan leiden tot een andere afweging wat betreft proportionaliteit en subsidiariteit in het handelen jegens deze minderjarige. Verder mag van medewerkers van overheidsinstanties die met minderjarigen te maken (kunnen) krijgen, verwacht worden dat zij daarvoor geschikt zijn, dat zij hun bejegening op dit kind afstemmen en rekening houden met de leeftijd en ontwikkeling van het kind. Kortom: kinderen vergen een andere benadering en wel een die kindvriendelijk is. Dit volgt ook uit de Guidelines on Childfriendly Justice. Daarnaast hebben kinderen het recht om goed geïnformeerd te worden zodat zij hun mening kunnen vormen, zij deze kunnen uiten en zij zo goed mogelijk de consequenties van keuzes kunnen overzien (zie Achtergrond).

Toestemming binnentreden

15. De Nationale ombudsman en Kinderombudsman begrijpen dat de politie de zoon van verzoeker en zijn vriendjes wilde aanspreken op het afsteken van vuurwerk. Zij vinden het daarbij op zichzelf niet onbegrijpelijk dat de politie dat gesprek liever in een rustige omgeving (zoals de woning of de tuin) wilde voeren en niet bij de voordeur, mede met het oog op de privacy.

16. Verzoekers zoon stelt dat de politie hem geen toestemming heeft gevraagd om de woning te betreden en hij hiervoor ook geen toestemming heeft gegeven. De verklaringen van de politie staan op dit punt tegenover die van verzoekers zoon. Omdat de lezingen tegenover elkaar staan en er onvoldoende aanknopingspunten zijn om meer waarde te hechten aan een van de lezingen, kunnen de Nationale ombudsman en Kinderombudsman over dit klachtonderdeel - hoe onbevredigend ook - geen oordeel geven.

17. Voor zover de politie toestemming heeft gevraagd om de woning binnen te treden, merken de Nationale ombudsman en Kinderombudsman nog wel op dat vast staat dat de politie de zoon niet heeft laten weten dat hij de toegang ook mocht weigeren. De Nationale ombudsman en de Kinderombudsman zijn van oordeel dat de politie de zoon dit "vanuit het oogpunt van behoorlijkheid en kinderrechten" wel had moeten meedelen. Hierbij hebben zij meegewogen dat het gaat om een minderjarige van dertien jaar waarvan niet zonder meer kan worden aangenomen dat die volledig op de hoogte is van zijn rechten en plichten. Als de politie de zoon had gewezen op de mogelijkheid om toestemming te weigeren, was de zoon bejegend op een wijze die past bij zijn leeftijd en ontwikkeling en was hij zodanig geïnformeerd dat hij adequaat zijn mening kon vormen ten aanzien van de gestelde vraag. Aanbevolen wordt om in het vervolg elke minderjarige te wijzen op de mogelijkheid om toegang te weigeren.

Machtiging tot binnentreden

18. Ook wat betreft het tonen van de machtiging tot binnentreden lopen de verklaringen uiteen. Politieambtenaren S. en K. stellen dat K. de machtiging tot binnentreden aan verzoekers vriendin

heeft getoond. Verzoekers vriendin stelt dat dit niet is gebeurd. De Nationale ombudsman hecht op dit punt meer waarde aan de verklaringen van de politieambtenaren. Hierbij is het volgende meegewogen. Op de dag nA; het voorval bij verzoekers woning heeft K. op ambtsbelofte een proces-verbaal van binnentreden opgemaakt. Zowel K. als S. heeft verklaard dat de machtiging aan verzoekers vriendin is getoond en K. heeft hierover gedetailleerd verklaard. Verder is van belang dat de politie op meerdere punten de voorgeschreven procedure heeft gevolgd door een verslag van binnentreden op te stellen en dit verslag aan verzoeker toe te sturen. Het komt de Nationale ombudsman niet logisch voor dat de politie op deze punten de voorgeschreven procedure heeft gevolgd, maar de machtiging tot binnentreden niet zou hebben getoond terwijl deze wel in haar bezit was. De ombudsman gaat er dan ook van uit dat de machtiging wel is getoond.

Dit klachtonderdeel mist feitelijke grondslag.

Vraag wapens

19. Overigens zijn de Nationale ombudsman en de Kinderombudsman " vanuit het behoorlijkheidsperspectief - voorts nog van oordeel dat de politie de vraag/vragen aan verzoekers zoon over wapens achterwege had dienen te laten. De politie had zelf al een wapen zien liggen en had geen informatie van de zoon nodig om te kunnen handelen. Hierbij is voor de Nationale ombudsman en de Kinderombudsman van groot belang dat het om de zoon ging die minderjarig was en het " mede gelet op de verklaring van S. op dit punt " maar zeer de vraag was of de zoon de mogelijke gevolgen van zijn antwoorden kon overzien.

Conclusie

Ten aanzien van het binnentreden zonder dat toestemming is gevraagd en gekregen, onthouden de Nationale ombudsman en Kinderombudsman zich van een oordeel, met dien verstande dat wordt aanbevolen om in voorkomende gevallen een minderjarige te wijzen op de mogelijkheid om toestemming tot binnentreden te weigeren.

De klacht over de onderzochte gedraging van de regionale politie-eenheid Den Haag is niet gegrond wat betreft het tonen van een machtiging tot binnentreden.

De Nationale ombudsman,

mede namens de Kinderombudsman,

mr. F.J.W.M. van Dooren,

waarnemend ombudsman

Achtergrond

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

Artikel 8

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Verdrag inzake de Rechten van het Kind

Artikel 3

1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het

kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de

veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht.

Artikel 12

1. De Staten die partij zijn, verzekeren het kind dat in staat is zijn of haar eigen mening te vormen, het recht die mening vrijelijk te uiten in alle aangelegenheden die het kind betreffen, waarbij aan de mening van het kind passend belang wordt gehecht in overeenstemming met zijn of haar leeftijd en rijpheid.

2. Hiertoe wordt het kind met name in de gelegenheid gesteld te worden gehoord in iedere gerechtelijke en bestuurlijke procedure die het kind betreft, hetzij rechtstreeks, hetzij door tussenkomst van een vertegenwoordiger of een daarvoor geschikte instelling,

op een wijze die verenigbaar is met de procedureregels van het nationale recht.

Artikel 40

1. De Staten die partij zijn, erkennen het recht van ieder kind dat wordt verdacht van, vervolgd wegens of veroordeeld terzake van het begaan van een strafbaar feit, op een wijze van behandeling die geen afbreuk doet aan het gevoel van waardigheid en eigenwaarde van het kind, die de eerbied van het kind voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van anderen vergroot, en waarbij rekening wordt gehouden met de leeftijd van het kind en van de aanvaarding door het kind van een opbouwende rol

in de samenleving.

Grondwet

Artikel 12

1. Het binnentreden in een woning zonder toestemming van de bewoner is alleen geoorloofd in de gevallen bij of krachtens de wet bepaald, door hen die daartoe bij of krachtens de wet zijn aangewezen.
2. Voor het binnentreden overeenkomstig het eerste lid zijn voorafgaande legitimatie en mededeling van het doel van het binnentreden vereist, behoudens bij de wet gestelde uitzonderingen.
3. Aan de bewoner wordt zo spoedig mogelijk een schriftelijk verslag van het binnentreden verstrekt. Indien het binnentreden in het belang van de nationale veiligheid of dat van de strafvordering heeft plaatsgevonden, kan volgens bij de wet te stellen regels de verstrekking van het verslag worden uitgesteld. In de bij de wet te bepalen gevallen kan de verstrekking achterwege worden gelaten, indien het belang van de nationale veiligheid zich tegen verstrekking blijvend verzet.

Algemene wet op het binnentreden

Artikel 1

1. Degene die bij of krachtens de wet belast is met de opsporing van strafbare feiten of enig ander onderzoek, met de uitvoering van een wettelijk voorschrift of met het toezicht op de naleving daarvan, dan wel een bevoegdheid tot vrijheidsbeneming uitoefent, en uit dien hoofde in een woning binnentreedt, is verplicht zich voorafgaand te legitimeren en mededeling te doen van het doel van het binnentreden. Indien twee of meer personen voor hetzelfde doel in een woning binnentreden, rusten deze verplichtingen slechts op degene die bij het binnentreden de leiding heeft.
2. Indien de naleving van de in het eerste lid bedoelde verplichtingen naar redelijke verwachting ernstig en onmiddellijk gevaar oplevert voor de veiligheid van personen of goederen, feitelijk onmogelijk is dan wel naar redelijke verwachting de strafvordering schaadt ten aanzien van misdrijven waarvoor voorlopige hechtenis is toegelaten, gelden deze verplichtingen slechts voor zover de naleving daarvan in die omstandigheden kan worden gevergd.
3. Een persoon in dienst van een bestuursorgaan die zich ingevolge het eerste lid legitimeert, toont een legitimatiebewijs dat is uitgegeven door of in opdracht van dat bestuursorgaan. Het legitimatiebewijs bevat een foto van de houder en vermeldt diens naam en hoedanigheid. Indien de veiligheid van de houder van het legitimatiebewijs vordert dat zijn identiteit verborgen blijft, kan in plaats van zijn naam zijn nummer worden vermeld.
4. De persoon, bedoeld in het eerste lid, die met toestemming van de bewoner wenst binnen te treden, vraagt voorafgaand aan het binnentreden diens toestemming. De toestemming moet blijken aan degene die wenst binnen te treden.

Artikel 2

1. Voor het binnentreden in een woning zonder toestemming van de bewoner is een schriftelijke

machtiging vereist, tenzij en voor zover bij wet aan rechters, rechterlijke colleges, leden van het openbaar ministerie, burgemeesters, gerechtsdeurwaarders en belastingdeurwaarders de bevoegdheid is toegekend tot het binnentreden in een woning zonder toestemming van de bewoner. De machtiging wordt zo mogelijk getoond.

2. Onze Minister van Justitie stelt het model van deze machtiging vast.

3. Een schriftelijke machtiging als bedoeld in het eerste lid is niet vereist, indien ter voorkoming of bestrijding van ernstig en onmiddellijk gevaar voor de veiligheid van personen of goederen terstond in de woning moet worden binnengetroten.

Guidelines of the Committee of Ministers of the Council of Europe on child-friendly justice and their explanatory memorandum

IV. Child-friendly justice before, during and after judicial proceedings

A. General elements of child-friendly justice

1. Information and advice

1. From their first involvement with the justice system or other competent authorities (such as the police, immigration, educational, social or health care services) and throughout that process, children and their parents should be promptly and adequately informed of [their rights].

2. The information and advice should be provided to children in a manner adapted to their age and maturity, in a language which they can understand and which is gender- and culture-sensitive.

Explanatory memorandum

IV. Child-friendly justice before, during and after judicial proceedings

A. General elements of child-friendly justice

49. These elements of child-friendly justice are relevant for all possible actors in or outside court proceedings and apply irrespective of the child's status, and apply also to specific groups of particularly vulnerable children.

1. Information and advice

50. In every individual case, from the very first contact with the justice system and on each and every step of the way, all relevant and necessary information should be given to the child. This right applies equally to children as victims, alleged perpetrators of offences or as any involved or affected party. Although it is not always practical to provide information at the beginning of the child's involvement with the competent authorities, this should be done as soon as possible. However, there might be situations where information should not be provided to children (when contrary to their best interests).

51. Children need to be informed of their rights,³⁵ but also of instruments they can use to actually exercise their rights or defend them where necessary. This is the first condition for protecting these rights. In Part IV.A. 1., Guideline 1 provides a detailed, but not exhaustive, list of information children

and their parents should receive.

52. Children may experience a lack of objective and complete information. Parents may not always share all pertinent information, and what they give may be biased. In this context, the role of children's lawyers, ombudspersons and legal services for children is very important.

53. Guideline 2 reaffirms the right of the child to receive the information and advice in understandable language, adapted to age, maturity and abilities.

54. Information on the procedural system includes the need for detailed information on how the procedure will take place, what the standing and role of the child will be, how the questioning will be carried out, what the expected timing will be, the importance and impact of any given testimony, the consequences of a certain act, etc. Children need to understand what is happening, how things could or would move forward, what options they have and what the consequences of these options are. They need to be informed

of possible alternatives to proceedings. In some cases, mediation instead of court intervention may be more appropriate, while in other circumstances recourse to a court may offer more guarantees to a child. The different consequences of such a choice need to be clearly explained to the child, so that a well-informed decision can be made, although the child may not necessarily be the decision-maker in each case. This information could also be provided via a variety of child-friendly material containing relevant legal information (Guideline 4).

IV. Child-friendly justice before, during and after judicial proceedings

C. Children and the police

27. Police should respect the personal rights and dignity of all children and have regard to their vulnerability, that is, take account of their age and maturity and any special needs of those who may be under a physical or mental disability or have communication difficulties.

28. Whenever a child is apprehended by the police, the child should be informed in a manner and in language that is appropriate to his or her age and level of understanding of the reason for which he or she has been taken into custody. Children should be provided with access to a lawyer and be given the opportunity to contact their parents or a person whom they trust.

Explanatory memorandum

C. Children and the police

86. The police should also apply the guidelines on child-friendly justice. This applies to all situations where children might come in contact with the police, and it is, as stipulated by Guideline 27, of particular importance when dealing with vulnerable children.

87. It is obvious that a child-friendly attitude should also be present in potentially risky situations, such as the arrest or questioning of children, covered by Guidelines 28 and 29. (â€¦)